

guma in je bicikel pustil kar pri neki hiši zdolaj v Drugačni. Lahko bi se kolo kam izgubilo. Je dober, pravijo, da je socialni delavec, pa spet ne vem, kaj naj rečem.«

Ko smo odhajali, smo pogledali v vodnjaček in zlata ribica se ni več odbliskala v vodi. Menda so zajemali zdajle pri gradnji z vedrom, onesnaženim od apna. Mačka ni bilo več, najbrž se je umaknil spet k sosedi. In ko je opustil stanovanje v hiši še tisti, ki je prišel za nami, je hiša št. 7 osamela, prazna; najbrž je kje kaj curljalo skozi streho, ob njej nedaleč pa sta stali dve novi hiši obeh sinov, soseda in sosede.

Rok Arih

Ljubljana, 12. grudna 1989

Pesmi in epigrami

(Ob pesnikovi sedemdesetletnici, 30. 3. 1920)

Dušan
Mevlja

DOBRI Le kam so se skrili
LJUDJE dobri ljudje?
V avtobusih sedijo
mladeniči z nogami
na sedežih,
poleg njih se tresejo
stoječi starčki,
ki lovijo ravnotežje...
Kje so dobri ljudje,
da bi jim dali roké?
Kje so dobri ljudje,
da bi jim poklonili

minuto sočutja?
 Vse hiti, vse beži
 mimo ljudi.
 Le kam so se skrili
 dobri ljudje?
 V knjigah Miška Kranjca
 je opisana njih milina,
 tu med nami jih več ni,
 postali so že zgodovina . . .

BOLEČINA Navadi se živeti z bolečino,
 kakor da bi bila del tebe,
 tvoja roka, tvoja noga,
 tvoje srce, tvoja pljuča . . .
 Ne odrivaj je od sebe,
 kakor da je vsiljiva tujka,
 saj veš, da je stara znanka,
 ki je ne moreš odgnati,
 kakor da je sploh ne poznaš.
 Reci si: pridi, bolečina,
 pridi, draga sestra,
 brez tebe bi bilo življenje
 lahkomišeln, prazen dim.
 Le pridi, bolečina,
 tu je tvoje naročje . . .

POT
 PRIČAKOVANJA Moja sanjava misel
 odhaja k morju,
 k zalivu med hribi,
 kjer skozi senčni gozd
 hitim sinji vodi naproti.
 Molim, da bi našel čudež,
 ki mi povrne mir in lepoto.
 Pot pričakovanja je skrivnostna:
 stopam kot v snu, počasi in svečano,
 hočem zlagoma použiti vse,
 na kar sem čakal tako dolgo,
 stisnjen med betonske zidove.
 Veselim se dreves ob poti,
 martinčkov, ki mi švigajo

med nogami, kačjih pastirjev,
 ki šelestijo z zelenkastimi krili,
 topel zrak je poln žuželk in metuljev,
 poln omamnih vonjev.
 Pot pričakovanja je najlepša
 in ni ji podobne:
 med smokvami in ringloji,
 med breskvami, tja dol,
 tja dol k žareči vodi!
 Saj ni nič,
 pot kot vsaka druga,
 z drevesi in kamenjem,
 s prstjo in srobotom
 preprežena, z divjimi krvavordečimi
 črnicami obrobljena.
 Saj ni nič,
 gotovo malce pretiravam,
 ko jo takole navdušeno opisujem.
 A nekaj si moram vendar izmisliti,
 nekaj moram tudi jaz imeti zase,
 pustite mi to majčkено veselje!

NIČ Včasih izgubiš še to, kar si imel,
 imel pa nisi nič.
 In ker izgubiš še ta nič,
 spoznaš, da je tudi nič lahko nekaj,
 za čimer lahko žaluješ...

LAHKO JE
 REČI Lahko je reči:
 ta je nor, ta ni pri pravi!
 težje je reči besedo
 tolažilno, ki ozdravi!

KANDIDAT Ko sem se rodil, sem najprej
 postal kandidat,
 pozneje so me sprejeli za člana
 človeškega klana.
 Zdaj ko sem star in odveč,
 so mi vzeli članstvo preč.

Spet sem postal kandidat
za grob ali za žaro,
kandidat za odpad, za staro šaro . . .

PO SLUŽBENI
DOLŽNOSTI

Če bi sodili po tej pogrebni paradi,
pokojnika ljudje so imeli radi.
Kaj bi lagali: niso ga prišli kropit
zaradi njegovih kreposti,
prišli so na pogreb po službeni dolžnosti.

VELIKI
LJUDJE

Veliki ljudje
imajo velike dohodke,
a tudi velike zahteve:
velike hiše,
velike pse,
velike televizorje.
V bankah imajo velike rezerve:
dinarje deviznega porekla.
Z naravo se združujejo
na velikih vikendih.
Tudi na pokopališčih
imajo velike parcele
in velike nagrobne spomenike.
Ko umrejo, ostanejo za njimi
velike izgube
in veliki mrtvaški oglasi.

VOJNA
Z MIKROFONI

V hrupni vojski z mikrofoni,
ko užgo se bataljoni,
ko divjá in bévska truma,
ko razsaja kot brez uma,
manjka žal le – glas razuma . . .

BALADA
O SOCIALNEM
KRUHU

Z namenom plemenitim so ga ustanovili,
da z njim pomagali bi siromakom v sili.
Potem pa, da bi z njim čim bolje zaslužili,
so ga na hitro stoodstotno podražili . . .